

Uchwała nr XXXVI/239/21
Rady Gminy Magnuszew
z dnia 22 lipca 2021 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi Prokuratora Rejonowego Kozienicach wraz z odpowiedzią na skargę.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) w związku z art. 54 § 2. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325) uchwała się, co następuje.

§ 1.

Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę z dnia 27 czerwca 2021 r. (data wpływu 5 lipca 2021 r.) na uchwałę Nr XXVIII/171/20 Rady Gminy Magnuszew z dnia 19 listopada 2020 r. w sprawie wyboru metody ustalenia i sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty

§ 2.

Odpowiedź na skargę, o której mowa w § 1 stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY
M. Kozłowski
Marek Kozłowski

Załącznik
do Uchwały nr XXXVI/239/21
Rady Gminy Magnuszew
z dnia 22 lipca 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
VIII Wydział zamiejscowy w Radomiu
ul. Juliusza Słowackiego 7
26-600 Radom

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Kozienicach
ul. Konstytucji 3-go Maja 22
26-900 Kozienice

Organ: Rada Gminy Magnuszew
ul. Saperów 24
26-910 Magnuszew

**Stanowisko Rady Gminy Magnuszew w sprawie skargi na uchwałę Nr XXVIII/171/20
Rady Gminy Magnuszew z dnia 19 listopada 2020 r.
w sprawie wyboru metody ustalenia i sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie
odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty**

Wniesioną skargę w zakresie zaskarżenia § 4 ust. 4 przedmiotowej uchwały uważamy za niezasadną.

Uzasadnienie

Rada Gminy Magnuszew podjęła przedmiotową uchwałę Nr XXVIII/171/20 Rady Gminy Magnuszew z dnia 19 listopada 2020 r. w sprawie wyboru metody ustalenia i sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości tej opłaty.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY
M. Kozłowski
Marek Kozłowski

Jako materialną podstawę skarżonej uchwały Prokurator wskazał przepis art. 6k ustawy z dnia 13.09.1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który upoważnia i zobowiązuje jednocześnie organy uchwałodawcze gmin do wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami oraz określenia stawki tej opłaty. Przywołano również przepis art. 6j ust. 1 i 2 ustawy, w którym przewidziano kilka metod ustalania opłat za gospodarowanie opadami komunalnymi oraz art. 6j ust. 2a, z którego wynika, że rada gminy może różnicować stawki opłaty w zależności od powierzchni lokalu mieszkalnego, liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość, odbierania odpadów z terenów wiejskich lub miejskich, a także rodzaju zabudowy.

Zauważono, że możliwość różnicowania stawki odnosi się do niektórych parametrów obliczania opłaty, określonych w art. 6j ust 1. Dlatego też skoro rada gminy dokonała wyboru metody ustalania opłaty od gospodarstwa domowego to nie ma możliwości różnicowania stawki, bowiem w art. 6j ust. 2 użyto pojęcia „jedna stawka” od podstawy, którą jest gospodarstwo domowe.

Przywołano również orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 06.05.2016 r. sygn. II FSK 16/16 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 29.11.2016 r., sygn. I SA/Łd 857/16 wskazujące na niedopuszczalność różnicowania stawek w zależności od wielkości gospodarstwa domowego.

Ponadto w uzasadnieniu skargi wskazano na wprowadzenie do uchwały regulacji niewynikającej z delegacji ustawowej. § 6 uchwały zawiera powielenie regulacji zawartej w art. 6j ust. 4 ustawy, z częściową modyfikacją wprowadzając pojęcie nieruchomości mieszanych oraz posługiwanie się liczbą mnogą w odniesieniu do nieruchomości zamieszkałych. Stanowi to naruszenie zasady techniki prawodawczej wyrażonej w § 135 i § 137 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20.06.2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”. Przytoczono również orzeczenia sądów administracyjnych wskazujące, że uchybienie takie stanowi istotne naruszenie prawa.

Z takim stanowiskiem Prokuratora nie można się zgodzić.

Uchwała będąca przedmiotem skargi przeszła cały proces legislacyjny i kontrolny Regionalnej Izby Obrachunkowej (wykonywany w trybie nadzoru), która nie widziała i nie stwierdziła wad, nieprawidłowości podnoszonych przez Prokuratora jak również nie została zakwestionowana przez Wojewodę Mazowieckiego w trybie nadzoru.

Uchwały w tej materii i w ten sposób redagowane były i podejmowane przez Radę Gminy Magnuszew od roku 2016 tak, jak i w wielu innych samorządach, po nowelizacji ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Rada Gminy Magnuszew przyjmując uchwałę Nr XXVIII/171/20 Rady Gminy Magnuszew z dnia 19 listopada 2020r. w sprawie wyboru metody ustalenia i sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz ustalenia wysokości stawki tej opłaty posiłkowała się orzecznictwem sądów administracyjnych.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. II FSK 3231/15 orzekł, że cyt. „Rada miejska jest uprawniona do wyboru metody ustalania opłaty na podstawie art. 6j ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2012 r./ poz. 391 ze zm.) przy jednoczesnym zróżnicowaniu stawek opłaty z uwagi na liczbę mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość. Oznacza to, że organ będzie mógł zróżnicować stawkę opłat zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 6j ust. 2a ustawy, zarówno w przypadku wyboru metody określonej w art. 6j ust. 1, jak i w art. 6j ust. 2. Błędny i pozbawiony racjonalnego uzasadnienia jest pogląd, że możliwość różnicowania stawek opłat przez organ samorządowy dotyczy wyłącznie metody określonej w art. 6j ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.” W uzasadnieniu wyroku podano, że taki był m.in. cel włączenia do art. 6 ustawy ustępu oznaczonego jako 2a i do takiego wniosku prowadzi również analiza treści art. 6k ust. 1 ustawy, w którym mowa o ustaleniu stawki opłat, bez różnicowania tego pojęcia na potrzeby wyboru metody.

W kolejnym wyroku z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. II FSK 2972/14 Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, cyt. „ Rada Gminy była uprawniona do wyboru metody ustalania opłaty na podstawie art. 6j ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przy jednoczesnym zróżnicowaniu stawek opłaty z uwagi na liczbę mieszkańców zamieszkujących nieruchomość.....”

Należy w tym miejscu przytoczyć także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 9 lipca 2015 r. sygn. SA/Rz 499/15, cyt. „ Kryteria: powierzchnia lokalu czy też liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość są kryteriami ustawowymi, za pomocą których rada gminy może różnicować stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnym, przy przyjęciu metody „ od gospodarstwa domowego”. Taka wykładnia art. 6j ust.2 i 2a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1399 ze zm.) nie wykracza poza granice wyznaczone

poprzez wykładnię językową. Brak jest podstaw do zaakceptowania stanowiska, że użycie przez ustawodawcę wyrażenia ustawowego, że, „() rada gminy może uchwalić jedną stawkę opłaty (...) od gospodarstwa domowego” oznacza, że stawka ta nie może być różnicowana od kryteriów wymienionych w art. 6j ust. 2a ustawy. Sens językowy użytego sformułowania jest taki, że od danego gospodarstwa jest należna jedna stawka opłaty, a to nie oznacza, że ta stawka jest taka sama odnośnie do wszystkich gospodarstw domowych, niezależnie od powierzchni lokalu mieszkalnego czy też liczby mieszkańców zamieszkujących nieruchomość.”

Rada Gminy Magnuszew mając do wyboru cztery metody naliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi przyjęła metodę – od gospodarstwa domowego, wskazując na dwa rodzaje gospodarstw: małe (jednoosobowe) i większe – pozostałe (wieloosobowe). Metoda ta ma wiele zalet, m.in. stabilność, zarówno dla mieszkańców, jak i gminy (kształtowanie kosztów i dochodów), brak konieczności ciągłej kontroli osób zamieszkujących w gospodarstwie, ograniczenie ilości zmian w deklaracjach i co bardzo ważne - mniejsze koszty dla rodzin wielodzietnych.

Dodatkowo chcieliśmy zauważyć, że nieuprawnione jest traktowanie Rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, jako wzorca przy badaniu legalności aktu prawa miejscowego. Nie jest to bowiem akt normatywny, ale zbiór dyrektyw skierowanych do prawodawców. Zasady określone w tym rozporządzeniu tylko wyjątkowo mogą być przydatne do oceny legalności aktów prawa miejscowego. Nie służą one natomiast do oceny ich ważności z uwagi na podstawę upoważnienia do ich wydania (wyrok NSA z dnia 5 maja 2011 r. sygn. I OSK 1059/10).

Z przywołanych wyżej względów skarga jest nieuzasadniona.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY
Marek Kozłowski
Marek Kozłowski